

ŽIVOTOPIS

AGNESA BODZIKOVÁ

Paní Agnesa Bodziková se narodila na Slovensku v Olešné v roce 1932. Otec byl o mnoho let starší vdovec než maminka, která si jej musela vzít, protože měl menší zemědělství. Pokud by si ho nevzala, vyhnali by ji rodiče z domu. Se svojí velkou rodinou žila na venkově, kde to velmi milovala. Měla sedm sourozenců, 6 sester a jen jednoho bratra. Narodila se jako čtvrtá v pořadí. Už od malička ji zapojovali do všech prací. Pomáhala v domácnosti, na poli a také pásla krávy a husy. Doma jich bylo hodně a mnoho peněz neměli. Chodila do obecné školy, aby se naučila číst, psát a počítat. Na další studia nebyly peníze. Rodiče šetřili na vzdělání jediného syna. I ona sama šla už ve 12 letech za prací k sedlákovi. Všechny vydělané peníze musela odevzdávat rodičům. U sedláka byla jeden rok, ten si ji chtěl vzít za vlastní dceru a později ji chtěl provdat za jednoho ze svých synů, ale to otec nedovolil. Měla se tam lépe než doma. Od sedláka se vrátila zase na čas domů, protože její dvě sestry byly během druhé světové války v Německu.

Druhou světovou válku prožila na Slovensku. Vzpomíná, že při práci na poli začaly okolo nich létat kulky, a tak utíkali domů, aby se schovali. Němečtí vojáci procházeli jejich krajem, hledali Partyzány a brali si, co se jim zlíbilo. Partyzáni chodili po vesnici, zjišťovali různé informace a sháněli jídlo, pití a občas i nocleh, ale spíš se schovávali po lesích a v méně obydlených oblastech. Osvobození prožila ještě doma na Slovensku. V roce 1947 odjela do Hluboček u Olomouce, kde pracovala v hostinci jako pomocná síla. Potom se ještě jednou vrátila domů na Slovensko, aby pomohla nemocné mamince a zároveň vydělala peníze v pletárně v Turzovce. Z tohoto období má nepříjemné vzpomínky na ruské vojáky, kteří znásilňovali mladá děvčata a ženy.

Psal se rok 1949 a paní Agnesa je opět v Česku, tentokrát ve Slezsku ve Vidlích. Při práci v lese se zamilovala do svého manžela. Ten byl o 7 let starší. O rok později měli svatbu. Nejdříve sňatek v březnu a potom svatbu v dubnu v kostele na Slovensku s celou rodinou. Jako věřící původem ze Slovenska musela v době komunismu omezit návštěvy kostela, stejně jako její věřící manžel. Rodiče na Slovensku ale toto omezení neřešili. Odmítli také vstoupit do JZD, ale odevzdávali státu povinný kontingent. Manželé Bodzikovi koupili v roce 1952 v Železné ve Vrbně pod Pradědem maličký domeček, který se měl bourat. Žili velmi skromně. Měli 3 děvčata s odstupem pěti let. Nejstarší prvorozená dcera onemocněla v osmi letech na hongkongskou chřipku, ze které dostala zápal mozkových blan. Zemřela přesně na Velikonoční pondělí.

V době komunismu nesměl nikdo zahálet. Kdo nepracoval, toho zavřeli. To nebyl ale případ manželů Bodzikových, ti byli velmi pracovití, přesto peněz neměli nikdy nazbyt. Měli prasata, husy, králíky, slepice a také políčko. Ze zaměstnání spěchali vždy za další

prací na svém hospodářství. V roce 1970 manžel spadl a hlavou se udeřil o kámen. Dva roky se léčil a manželka se o něj doma starala, takže nemohla chodit ani do práce. Když bylo paní Agnese skoro 40 let, zůstala sama s dcerami, manžel zemřel. Velmi ho milovala, a proto dodnes žije sama, už více než padesát let.

Agnesa zažila druhou světovou válku, osvobození, komunismus, převrat i několik povodní, které jí zničily živobytí. Zažila v životě nejtěžší chvíle, když musela pochovat dceru a manžela, a proto se také musela léčit na duši. Mimo to prodělala spoustu těžkých nemocí, jako byl zánět pohrudnice, TBC, infarkt. Snažila se sama vychovat své dvě dcery tak, aby důstojně vychodily školy. Jedna si našla o 11 let staršího muže, se kterým měla už v 17 letech první dítě. Tak se paní Bodziková starala ještě o vnučku, aby dcera dodělala školu. Mimo to vychovala ještě další vnoučata. Nejvíc hrdá je na svou rodinu. V 91 letech měla pronajatou zahradu, kde pěstovala zeleninu. Letos jí bude v listopadu 94 let a na svém životě by nechtěla nic měnit. Dnešní doba je pro ni velmi rychlá.

